

Знаете ли драги читатели, какъ си свършваше училищната работа? — Тѣ имахъ градина и нашата малка Марийка вземе своитѣ книжки и тичишкомъ, весела, весела отива въ градината.

Тамъ тя бѣше си избрала едно хубаво мѣсто покрито съ зелена трѣвица. Когато отиваше, радостно си пѣше: „Ахъ, моето хубаво мѣстенце, моята зелена трѣвица!“ — сѣдаше и захващаше работата си.

Марийка четеше. Птичкитѣ на около ѝ скачахъ, търсѣхъ храна по земята, славейчетата пѣхъ; но тя не се мамеше, тя не гледаше тѣхъ, защото и тѣзи малки птиченца вършатъ своята работа.

Когато се бѣше залисала въ урока, чува нѣкакви пжшкания: „Охъ, охъ!“ Марийка скочи и видѣ на пжтътъ една прѣгърбена баба, съ тояга въ ржка, облегнхъта на стѣната. Тя станà и повика бабата: „Бабо, бабо, влѣзъ тука си почини!“ Отиде, отвори вратата, олови бабата за ржка и ѝ показа да сѣдне на канапето.

Бабата сѣдна на канапето, а Марийка — на своето мѣсто, тури книгата при себе си и попита: „Бабо много си се уморила, трѣбва да си вървѣла много?“

— Тѣй мило чедо! отивамъ си, но отъ старостъ не можъ да вървижъ

На Марийка много ѝ домигъ и съ жаленъ погледъ гледаше на бабата.

— Какво правишъ, чедо? попита бабата.

— Четжъ, отговори Марийка.

— Чети, чети баба, който се труди, той ще сполучи; чети за да ти е лесно на старостъ, говореше бабата.

Марийка не продума. Тя се замисли на изказаните думи отъ бабата.

Когато бабата си отпочинжъ, станж и тръгнжъ да си отива.

— Благодаржъ ти, мило чедо, гдѣто помогнжъ на старата баба!-и тя си отиде.

Марийка испрати бабата, сѣдна на мѣстото си, помисли малко и каза: — Вчера учитель ни каза послови-